

Ganske vist er det i alt Fald, at et saadant Tilfælde gaaer ind under hans Forslag, saaledes som det er affattet. Efter det ærede Medlems Forslag Nr. 133 vil altsaa den juridiske Person, som man kalder et Lehn, komme til at betale Formue- og Leilighedsstat efter hele Lehnets Indtægt samtidig med, at Lehnbesidderen, som forudsættes at have fast Ophold i Communen, ogsaa kommer til at betale Formue- og Leilighedsstat af den selsomme Indtægt, der falder af Lehnet, altsaa den samme Indtægt bliver beskattet to Gange. Det vil ikke være vanskeligt at paavise, at dette Forslag, ligesom jeg troer det maa erkendes, at det er meget utydeligt affattet, saaledes ogsaa maa føre til høist besynderlige og vigtige Resultater. Mønlig er det min Feil, at jeg ikke ret har forstaaet, hvad der er Meningen af dette Forslag; i saa Henseende vil jo den ærede Forslagsstiller kunne berigtige min Opfattelse, og dersom jeg har misforstaaet ham, beder jeg ham at undskyldes det. De Forslag, som den høitærede Minister har stillet til §§ 16, 17 og 18 under Nr. 137, 138 og 143, ere Forslag, der staae i uadskillelig Forbindelse med hans Hovedforslag under Nr. 127. Det forstaaer sig af sig selv, at naar Bestemmelsen om Beskatning af Personer, der have Eiendom i Communen, men ikke boe der, gaaer ud, maae de Henviisninger i de paafølgende Paragrapher, som sigte dertil, ogsaa falde bort. Der er da kun tilbage for mig at omtale det Forslag, der er stillet af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) under Nr. 126, og som gaaer ud paa, at den Rubrik, hvori der af Ligningscommissairerne skulde gjøres Antegninger om Tillæg eller Fradrag i den formodede Indtægt, skulde deles i to, et Forslag, som jeg for mit Vedkommende ikke skal udtale mig imod, samt nogle Forslag af det ærede Medlem for Bornholms Amts første Valgkreds (Fallefen), der kun gaae ud paa Redactioner. Forslaget under Nr. 128 er vistnok fuldkommen rigtigt. Udvalgets Forslag i denne Henseende er ordret affrevet efter Loven af 1864 om Krigsstat; den Bending, som der er brugt: „i en anden Commune i Kongeriget eller i flere andre“, er ikke smuk, og dertil kommer, at der ganske vist ikke nu er nogen særlig Grund til at bruge Ordet „Kongeriget“. Dette

Forslag skal jeg altsaa tillade mig at anbefale. Det Samme gjælder med Hensyn til det ærede Medlems Forslag under Nr. 45 til Udvalgets § 19, der gaaer ud paa at dele det første Stykke af denne § 19 i to Punktummer; da det Punktum, som findes i Udvalgets § 19, er langt, kan det vistnok være meget hensigtsmæssigt at foretage en saadan Deling. Derimod kan jeg ikke ledsage Forslagene under Nr. 141 og 142 med en lignende Anbefaling. Det ærede Medlem, som har stillet forskjellige Redactionsændringsforslag til denne Lov, har jo hidtil, og vistnok med Rette, havt meget Held med og Fortjeneste af disse sine Forslag, og der har vistnok dannet sig i Thinget en almindelig Mening om, at hans Forslag vare hensigtsmæssige og anbefalelsesværdige. Det ærede Medlem maa imidlertid ikke fortryde paa, at jeg tillader mig i al Beskedenhed at gjøre opmærksom paa, at man dog ikke uden videre og aldeles ubetinget kan gaae ud fra, at ethvert Forslag, der bærer hans Navn, skulde være at foretrække. Det forekommer mig, at Forslaget under Nr. 142 er — han maa tilgive mig Ordet — mere smaa- ligt, end man kunde vente fra det ærede Medlems Side. Det gaaer ud paa at forandre Ordet „behørig“ til „rette“; det er ganske vist en reen Smagesag, om man vil sige det Ene eller det Andet, kun vil jeg bemærke, at hvis det ærede Medlem havde stillet et Forslag, i hvilket Ordet „rette“ forekom, havde jeg ganske vist ikke villet uleilige ved at stille Forslag om at forandre Ordet „rette“ til „behørig“. — Forslaget under Nr. 141 forekommer mig ikke at være ganske rigtigt. Det hedder i den paaagjældende Paragraph: „Hvor Spørgsmaalet om det Berettigede i en Skatteansættelse berøer paa Afgjørelse af faktiske Spørgsmaal“. Det ærede Medlem vil have sat „faktiske Forhold“ istedet for „faktiske Spørgsmaal“. Det er imidlertid ganske vist, at den Afgjørelse, hvorefter der er Tale, er ikke en Afgjørelse af et Forhold, men Afgjørelsen af et Spørgsmaal om Forholdet; det er ikke Forholdet selv, som afgjøres, men det er Spørgsmaalet om Forholdet, som afgjøres. Dersom det ærede Medlem endda havde foreslaet, at man skulde sige: „berøer paa Afgjørelse af Spørgsmaal om faktiske Forhold“, saa vilde jeg indrømme ham, at det